

Ἡ Ἱερωσύνη ὡς χαρισματικὸ γεγονός καὶ διάλογος μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου

Ἀρκεῖ ἀπὸ μόνη της τόσο ἡ ἀναφορὰ τῆς Θείας Λειτουργίας τοῦ μεγάλου Βασιλείου ὅσο καὶ τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου γιὰ νὰ περιγράψει τὸν διάλογο ποὺ διενεργεῖται μεταξὺ δύο παντελῶς διαφορετικῶν παραγόντων ποὺ παρὰ τὴν διαφορετικότητα ὡς πρὸς τὴν οὐσία τους ὁ καθένας διατηρεῖ τὴν μοναδικότητά του ἢ τὴν ἐτερότητά του μέσα σὲ συγκεκριμένο χῶρο καὶ χρόνο. Ἄν ὁ συγκεκριμένος ἱστορικὸς χωροχρόνος εἶναι ἡ Ἐκκλησία, τότε ὁ διάλογος αὐτὸς ἔχει κάποια σχέση μὲ τὴν ἱστορία, μὲ τὶς πράξεις καὶ ἐνέργειες ἀπὸ πλευρᾶς Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου.

Στὴν Παλαιὰ Διαθήκη ὅταν γίνεται ἀναφορὰ στὸ Πρόσωπο τοῦ Θεοῦ ἐννοοῦνται οἱ συγκεκριμένες ἱστορικὲς πράξεις τοῦ δευτέρου Προσώπου τῆς Ἁγίας Τριάδας, τοῦ Ἄσαρκου Λόγου. Ἐπομένως, αὐτὸ δηλώνει τὸ γεγονός ὅτι ἡ Παλαιὰ Διαθήκη ναὶ μὲν διαφυλάττει τὴν ὑπερβατικότητα τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀνεπάρκεια τοῦ ἀνθρώπου νὰ διεισδύσῃ στὸ θεῖο, συνάμα δὲ ὁ Θεὸς καθίσταται γνῶριμος καὶ γνωστὸς ἀποκαλύπτοντας τὸν ἑαυτό Του στὸν ἄνθρωπο μέσα ἀπὸ τὶς ἐνέργειές Του.

Στὴν Καινὴ Διαθήκη ἡ πλήρης ἔκφραση τῆς ἀποκάλυψης τοῦ Θεοῦ στὸν ἄνθρωπο κορυφώνεται μὲ τὴν Ἐνανθρώπηση τοῦ Λόγου. Ὁ Θεὸς Λόγος προσλαμβάνει τὴν ἀνθρώπινη φύση καὶ τὴν καθιστᾶ ἴση ὡς πρὸς τὴν ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ κατὰ τὸν πατέρα Σωφρόνιο τοῦ Ἑσσεξ. Θεία καὶ ἀνθρώπινη πραγματικότητα εἶναι ἐνιαία, ἀσύγχυτη, ἀδιαίρετη, ἄτρεπτη.

Σὲ ἀνθρωπολογικὸ ἐπίπεδο ὁ Θεὸς γίνεται ἄνθρωπος γιὰ νὰ γίνῃ ὁ ἄνθρωπος θεός. Ἡ πολυζήτητη καὶ περιπόθητη πραγματικότητα μέχρι καὶ σήμερα τὸ νὰ καταστῇ ὁ ἄνθρωπος θεός, μόνο μέσα ἀπὸ τὴν μορφὴ διαλόγου μπορεῖ νὰ κατανοηθῇ καὶ αὐτὸ ἀναλόγως μὲ τὴν δεκτικότητα τοῦ ἀνθρώπου. Ὅσο περισσότερο παραδίδεται ὁ ἄνθρωπος στὸν Θεὸ, τόσο περισσότερο καὶ ὁ Θεὸς παραδίδεται στὸν ἄνθρωπο.

Σήμερα ἀποτελεῖ αἶτημα τῆς ἀνθρωπότητος ἡ αὐτοπαράδοση τοῦ ἀνθρώπου στὸν Δημιουργό του, ἡ ὁποία γίνεται πολλὲς φορές μὲ λάθος τρόπο διότι τὸ ἐπιχειροῦμε χωρὶς διάλογο, χωρὶς νὰ καταθέτουμε τὸν

προσωπικό μας λόγο στὸν Ἐνσαρκο Λόγο, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ τὴν αἰτία τῆς ὑπαρξῆς μας. Κάθε ἀναφορικότητα στὸ Χριστὸ εἶναι διάλογος, ὡς ἀκόμη καὶ αὐτὴ ἡ Εὐχαριστία, τὴν ὁποία προσφέρουμε στὸν Θεὸ Πατέρα. Τι κάνουμε δηλαδή στὴ Λειτουργία; Ζητοῦμε ἀπὸ τὸν Θεὸ Πατέρα νὰ λάβῃ ὑπόψιν καὶ τὴ δική μας εὐχαριστία, προσφορά, κοντὰ σὲ ἐκείνη μὲ τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ἔτσι χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουμε γινόμαστε οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ κατὰ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο, υἱοθετούμαστε ἀπὸ τὸν Θεὸ, ὡσὰν νὰ ἤμασταν φυσικά του τέκνα. Αὐτὸ στὴν συνέχεια ἔχει ἀποτελέσματα καὶ στὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἀντιμετωπίζουμε τοὺς ἀδελφούς μας. Δὲν ἀντιμετωπίζονται ὡς ἐχθροὶ ἀλλ' ὡς φίλοι ἀγαπημένοι, ὡς συσταυρωμένοι καὶ συνοδοιπόροι μὲ καθοδηγητὴ τὸν Χριστὸ, ὁ Ὅποῖος μᾶς δείχνει τὸν δρόμο πρὸς τὰ πάνω κατὰ τὸν πληρέστερο τρόπο, γιατί πρῶτος Ἐκεῖνος τὸν διάνυσε.

Ὁ ἱερεὺς καλεῖται ὡς ἄλλος Πέτρος νὰ ἐνεργήσῃ τὸν διάλογο μέσα στὸ σῶμα τῶν πιστῶν, γι' αὐτὸ καὶ ἡ προκλητικὴ ἐρώτηση τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸν Πέτρο, «Σίμων Ἰωνᾶ ἀγαπᾶς με; Ποίμαινε τὰ πρόβατά Μου». Τὰ πρόβατα εἶναι τοῦ Χριστοῦ, ὅπως καὶ ἡ ἱερωσύνη εἶναι τοῦ Χριστοῦ καὶ χαρίζεται σὲ ἄνθρωπο. Γι' αὐτὸ καὶ κάθε τι ποὺ χαρίζεται δὲν ἀποτελεῖ κατοχὴ κανενός καὶ γεννᾷ ἔκφραση εὐχαριστίας καὶ εὐγνωμοσύνης. Καὶ αὐτὸ τὸ βλέπουμε κυρίως στοὺς ἁγίους.

Σεβασμιώτατε, ἐὰν εὐχαριστοῦσα τὸν Θεὸ γιὰ κάτι, θὰ ἦταν τὸ γεγονὸς ὅτι σήμερα συναχθήκαμε ἐδῶ γιὰ νὰ τελεσθῇ τὸ Μυστήριον τῶν Μυστηρίων, ἡ Θεία Λειτουργία καὶ νὰ συμπεριληφθῇ μέσα σὲ αὐτὴν καὶ ἡ εἰς Πρεσβύτερον χειροτονία μου. Ἀκόλουθα, στὸ πρόσωπό σας εὐγνωμοσύνη καὶ εὐχαριστία τολμῶ νὰ ἐκφράσω, διότι ἔχετε ἐπιφορτισθῇ τὴν ποιμαντικὴ εὐθύνη, ἀγάπη καὶ φροντίδα ὅλων μας, καθὼς καὶ τοῦ νοικοκυρέματος τῆς νομιμοποίησης Ἱερῶν Ναῶν καὶ Μονῶν, κοπιᾶζοντας νυχθημερὸν καὶ αὐτὸ εἶναι γνωστὸ σὲ ὅλους μας. Τὸν πνευματικὸ μου πατέρα, Γέροντα Μάξιμο, Καθηγούμενο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἁγίου Διονυσίου τοῦ ἐν Ὀλύμπῳ, ἡγούμενο στὴν πίστη, ἄνθρωπο ἀγάπης καὶ θεολόγο, ἐκφραστὴ τοῦ πνεύματος τῶν ὁσίων πατέρων Πορφυρίου καὶ Παΐσιου τῶν ἁγιορειτῶν, ὡς καὶ τοῦ γέροντος Σωφρονίου. Τὸν π.Νικόλαο Λουδοβίκο, καθηγητὴ Ἀνωτάτης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀκαδημίας Θεσσαλονίκης, μύστη καὶ θεολόγο τῶν ἐκκλησιολογικῶν ἀπορρήτων. Ἡ συμβολὴ του στὸ χῶρο τῆς θεολογίας ἀποτέλεσε αἰτία καὶ λόγο νὰ συνεχίσω τὶς θεολογικὲς σπουδὲς καὶ νὰ

διευρύνω τὸ πεδίο μου πάνω στὰ θεολογικὰ γράμματα. Τοὺς πατέρες, τὸν καθένα ξεχωριστὰ γιὰ τὴν ἀγάπη, τὸ ἀμέριστο ἐνδιαφέρον καὶ τὴν διηνεκῆ συμπαράσταση, τὸν κόπο καὶ τὴ χαρὰ νὰ ἔλθουν νὰ συμμετάσχουν στὴν Θ. Λειτουργία. Τοὺς γονεῖς καὶ ἀδελφούς μου γιὰ τὴν ἀνιδιοτελεῖ ἀγάπη τους καὶ τὴν δοτικότητα τους, ὅπως καὶ τοὺς συγγενεῖς μου. Φίλους ἀγαπημένους ἀπὸ κοντὰ καὶ μακριὰ γιὰ τὶς εὐκαιρίες συζητήσεων καὶ διαλόγου, ἀντίδωρο χαρᾶς καὶ εὐχαριστίας προσφέρω. Στὸν ἐντιμότατο Δήμαρχο κ. Διαμαντὴ Λιάμα, λόγο εὐχαριστίας ἀντιπροσφέρω, γιὰ τὴν ἀγαστὴ συνεργασία καὶ τὸ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον του πρὸς τὴν Ἐνορία μας. Ὅλους τοὺς ἀφανεῖς καὶ ἀθόρυβα δρῶντες πὸν σὰν φύλακες ἄγγελοι εἶναι παρόντες στὴ ζωὴ μου. Μνημονεύω Νικοδήμου Ἀρχιερέως, ἡγούμενου στὴν πίστη, ὁ ὁποῖος μὲ χειροτόνησε Διάκονο πρὸ ἐτῶν. Ἡ παρουσία του ἐπιβλητικὴ, λειτουργικὴ, ἀπαιτητικὴ καὶ συγχρόνως συγχωρητικὴ. Τῶν ἀειμνήστων συγγενῶν μου τῶν ὁποίων ἡ ἀγάπη καὶ προστασία ὑπῆρξε ἀνεξίτηλο γεγονὸς τῆς παρουσίας τους στὴν ζωὴ μου.